

EEC-MOTSTANDEREN

DISKUSJONSBLAD UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID NR. 1 – 1973 KR. 1.00

STORE OPPGAVER I DET NYE ÅRET arbeiderkomiteens 2. landsmøte 3.-4. februar

Det nye året vil bringe store og vanskelige oppgaver for oss EEC-motstandere.

Store fordi oppgavene vil gå ut på å sikre den største seieren det norske folket har vunnet over kapitalkreftene etter siste verdenskrig.

Vanskelige fordi EEC-tilhengernes taktikk vil bli sluer og ikke så lett for oss å

finne ut av som tidligere. Samtidig er det et faktum at aktiviteten i motstandsarbeidet er sørgelig lav. Det vil bli en vanskelig oppgave i seg sjøl å få hevet aktiviteten til det nivået som er nødvendig dersom vi også i framtida skal vinne seirer.

Som foreløpig eneste motstandsorganisasjon som opprettholder en noenlunde

forsvarlig beredskap, stiller dette store krav til Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Vi vet godt at vi aldri vil klare å slå tilhengernes framstøt tilbake aleine. Når vi nå skal lage et handlingsprogram for kampen framover, stille krav til avtalen med EEC, utforme et nytt parolegrunnlag o.s.v. må vi ha dette klart for øye. Hele fronten skal kunne benytte handlingsprogrammet. Hele fronten skal kunne slutte opp om kravene og parolene. Den eneste måten vi kan få reist aktiviteten i motstandsfronten på, er ved sjøl å gå i spissen for å gjennomføre en politikk som alle EEC-motstandere kan slutte opp om.

To grunnleggende vilkår må oppfylles dersom vi skal oppnå dette. For det første må vi komme fram til en politikk som hele organisasjonen slutter helhjertet opp om. For det andre må vi få skikkelig liv i Arbeiderkomiteen igjen.

Det er ingen grunn til å legge skjul på at det i dag finnes uenigheter i Arbeiderkomiteen. Bl.a. på så sentrale spørsmål som vår plass i fronten og vår holdning til frihandel. Landsmøtet 3.-4. februar vil bli nødt til å ta opp disse spørsmålene og gi et svar på dem. Det eneste som kan sette landsmøtet i stand til å klare det, er at så mange som overhodet mulig av medlemmene gjennomfører grundige diskusjoner på spørsmålene fram mot landsmøtet. Valget av delegater er ikke minst viktig i denne sammenheng. Delegatene skal legge fram det standpunktet de enkelte komiteene kommer fram til, og ønsket om enhet må være den innstillinga alle delegatene kommer til landsmøtet med.

At landsmøtet kommer fram til enhet er den viktigste forutsetningen for å få Arbeiderkomiteen i skikkelig aktivitet igjen. Bare et enhetlig landsmøte kan utforme et godt handlingsprogram med klart definerte oppgaver. Forrige landsmøte lærte oss at et slikt konkret handlingsprogram er et av de viktigste midlene for å få liv i motstandsarbeidet. Det er ikke kampvilje, men klare arbeidsoppgaver som mangler i dag.

Et godt landsmøte er nødvendig for å

Fra fjorårets landsmøte

TIL SIDE 6

arbeiderkomiteen i økonomisk krise

Vår trykkerigjeld fra valgkampen var på 70 000 kroner, for løpesedler, brosjyrer og plakater som våre tusener av aktive medlemmer spredte i løpet av den hektiske valgkampen. Derfor satte vi igang innsamlingsaksjonen »100 000 kroner til Arbeiderkomiteen» den 1. desember. Til nå (31/12-72) har vi fått inn kr. 6349,55. M.a.o. gjenstår knapt 64 000 kroner av vår valgkampgjeld, som trykkeriene må ha raskt for selv å greie seg. Dette er den sørgelige situasjonen nå ved årsskiftet:

HVORDAN SKAL VI LØSE KRISA

Vi tror at støtte fra hvert enkelt medlem kan bidra bra til å løse økonomiproblemene våre. Syns du som leser dette at Arbeiderkomiteens innsats i valgkampen var bra? Syns du det var ille at JA-folkene fikk 11-12 millioner i statsstøtte, Folkebevegelsen bare 1,25 millioner og Arbeiderkomiteen ingenting? Syns du Arbeiderkomiteen bør fortsette

arbeidet for å hindre norsk medlemskap i EEC? Ja, da ber vi deg sende oss økonomisk bidrag etter evne.

ØKT INNSATS FRA KOMITEENE

Av notisene på denne sida ser dere at mange komiteer er kommet igang med innsamlingsaksjoner og nådd bra resultater. Alle lokalkomiteer som ikke er kommet i gang, kan lære mye av

hvordan andre har gått fram: utlodning, 25-ørerulling, listeinnsamling på jobben, politisk runde til passive medlemmer, EEC-fest, innsamling på alle møter og stands, osv. . . .

DÅRLIG ØKONOMI ET HINDER

Det er klart at den svære gjelda er en klamp om foten på det videre arbeidet for å forhindre Norges EEC-medlemskap. Vi må være svært måteholdne med å gi ut aviser, løpesedler og plakater, selv om vi nå går mot atskillig hardere klima i EEC-saken når forhandlingene i Brussel starter og vår kamp mot »utviklingsklausub» i avtalen for alvor tar til. Dette betyr også at Arbeiderkomiteen som den eneste aktive motstandsorganisasjon nå, kan få gjort svært

lite med å vekke de andre motstandsorganisasjonene til liv igjen. Den dårlige økonomien er et alvorlig politisk hinder for den videre virksomheten.

Alle dere som ser at JA-folkene prøver å overse folkets nei den 25. september og finne nye veier for å få Norge inn i EEC, kan være med og hindre at dette skjer ved å sende et bidrag til

»KAMPFONDET MOT EEC»
BOKS 3829 ULLEVÅL HAGEBY,
OSLO 8
POSTGIRO 21 10 37
Send ditt bidrag i dag!

25-ØRERULLING PÅ UNGDOMSSKOLE 'I OSLO

Alle vet at ungdomsskoleelever har tynt med penger og er blakke støtt. Derfor ble vi overrasket da en ungdomsskoleelev kom innom Arbeiderkomiteens Oslo-kontor og leverte kr. 31,50 som han hadde samlet inn til innsamlingsaksjonen blant elevene i løpet av noen få korte friminutter. Og hvordan han gjorde det, tror vi at våre komiteer på andre skoler kan lære litt av:

»Jeg fant ut at det ikke gikk an å selge støttefemmeren på skolen min – for ingen, ikke jeg heller, vil gi bort alle ukepengene til Arbeiderkomiteen. Så derfor gikk jeg rundt til alle jeg visste var mot EEC og ba dem gi 25 øre til den videre kampen. De fleste var trege og mente at kampen var slutt nå. Dermed måtte det en diskusjon til før de skjønnte at EEC-tilhengerne henger i og vil ha oss inn fremdeles. Og når de skjønnte det, så måtte de jo støtte det videre motstandsarbeidet med en 25-øring. Mange ga mer også. Når jeg gikk videre, så fortsatte diskusjonene i gjengene – det var kanskje det viktigste med hele innsamlingsaksjonen.»

UTLODNING ER TINGEN

Fra en i styret i Arbeiderkomiteen i Sandefjord har vi fått hyggelig rapport om hvordan de har lagt opp innsamlingsaksjonen der:

»En rask titt i kassa vår etter folkeavstemninga gjorde at styret fikk nesten hjerteinfarkt. Noe måtte gjøres – men HVA? Kronerullinger kunne vi ikke satse videre på, da alle rullbare kroner allerede lå (eller hadde ligget) i kassa. »Hør her,» var det en som sa på et medlemsmøte, »hvorfor ikke ei kakeutlodning til?» Og så henviste han til ei utlodning vi hadde i sommer, da »humoravdelinga» i Arbeiderkomiteen vår hadde bakt kaker av naboens (en JA-manns) epler. Selv om ikke de som måtte spise kakene var så fornøyde, så ble i hvert fall kassa feit. Vel – vi diskuterte dette og kom

fram til at her skulle det ikke bli noen kakeutlodning (epletreet til naboen var sørgelig tomt), men et or'ntli' kunst-lotteri. En gammel sveiser skjenket »Stille flyter Don» i 4 bind, ei fotogruppe ble organisert og noen tegninger og gramofonplater kom også til. For å unngå tidsløsning og bråk med politiet, kalte vi det »medlemslotteri», dvs. at loddene bare kan selges til medlemmer, men alle arbeidskamerater, venner og gamle tanter er selvsagt forelengst blitt medlemmer, så det betyr ingenting.

I dag smiler kassa godt og fornøyd og vi sender ei oppfordring til andre lokale Arbeiderkomiteer om å organisere utlodning.

Hilsen styremedlem
i Sandefjord AKMED.»

DER SOM POLITIET GIR TILLATELSE:
ARRANGER UTLODNING BLANDT
MEDLEMMENE!

STØTTEFEMMERN

er ikke så lett å selge på gata, viser en del erfaringer. På aksjonsdagen 16. desember i Oslo kom det inn bare litt over 400 kroner på femmersalget fra 13-14 stands. Men samme dag gikk de aktive i en Oslo-komitee rundt til gamle medlemmer for å selge støttefemmeren. De fikk inn 400 kroner på denne måten. Og samtidig fikk de diskutert Arbeiderkomiteens politikk med de passive.

FENALÄRUTLODNING

har Arbeiderkomiteen på Universitetet i Oslo hatt like før jul. En meget blid kasserer fortelle at overskuddet ble på 800 kroner.

EEC-MOTSTANDEREN

Diskusjonsblad for Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Adr.: Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8.

Postgiro 20 8 77

Ansv. red. Dagfinn Valle.

Redaksjonen tar med glede imot artikler, innlegg og kommentarer, både fra Arbeiderkomiteens medlemmer og andre som stemte NEI 25. september.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid er en landsomfattende organisasjon. De største underavdelingenes adresser er:

Trondheim AKMED, c/o Studentersamfundet, 7000 Trondheim.

Bergen AKMED, Boks 16, 5014 Universitetet i Bergen.

Stavanger AKMED, Boks 254, 4001 Stavanger.

PÅ DE TRE FØLGENDE SIDER FINNER DU STOFF TIL LANDSMØTET

STUDER STOFFET GRUNDIG OG DISKUTER DET!

ARBEIDERKOMITEENS VEDTEKTER

Arbeiderkomiteens vedtekter ble vedtatt av vårt første landsmøte i februar i fjor, men de har i liten grad kommet ut til hvert enkelt medlem fordi de bare er blitt stensilert i et lite opplag. Delegatene til årets landsmøte i februar må ta stilling til om våre vedtekter må endres i den nye politiske situasjon vi er over i. Lokalkomiteer og enkeltmedlemmer kan komme med kommentarer og endringsforslag pr. brev innen 2 uker før landsmøtet. Her følger så vedtektene:

§ 1

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid er en frontorganisasjon med formål å forsvare norsk sjølråderett og hindre norsk medlemskap i EEC.

§ 2

Retningslinjer for Arbeiderkomiteens arbeid er gitt i den politiske plattformen som landsmøtet har vedtatt. Dersom spesielle situasjoner skulle gjøre plattformen utjenlig, har landsutvalget fullmakt til å utarbeide midlertidige retningslinjer som gjelder inntil nytt landsmøte kan sammenkalles.

§ 3

Arbeiderkomiteen bygger på enkeltmedlemskap. Lokale komiteer organisert på arbeidsplasser, i boligområder, på undervisningsinstitusjoner, i militærforlegninger, og andre steder, er grunnorganisasjonene i fronten.

§ 4

Lokalkomiteene skal ha minst 5 medlemmer og velger et styre på 3 medlemmer.

§ 5

I områder som geografisk og kommunikasjonsmessig er nært knyttet sammen, kan lokalkomiteene samordne sitt arbeid gjennom en distriktsorganisasjon. Distriktsorganisasjonen

ledes av et styre som fortrinnsvis er sammensatt av representanter for lokalkomiteenes styre.

§ 6

I alle fylker hvor arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har flere lokalkomiteer og hvor disse er spredd over et geografisk større område, skal det dannes fylkesutvalg. Fylkesutvalgenes oppgave er å samordne og lede arbeidet mot EEC og dyrtid i vedkommende fylke. Fylkesorganisasjonens høyeste myndighet er fylkesmøtet, som er sammensatt av 1 representant for hver påbegynt 10. medlem i hver lokalkomitee. Fylkesorganisasjonens årsmøter velger et styre på 5 medlemmer. Styret innkaller til møter i fylkesorganisasjonen med minst 2 ukers varsel.

§ 7

Landsmøtet i arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid er den høyeste myndighet i organisasjonen på landsbasis. Landsmøtet innkalles av sentralstyret normalt en gang årlig, og ellers når 1/4 av medlemmene av landsutvalget eller 1/10 av lokalkomiteene krever landsmøtet innkalt. Landsmøtet behandler beretning og politisk plattform, regnskap for hovedorganisasjonen, innkomne forslag og vedtekter. Landsmøtet velger et landsutvalg, som er organisasjonens høyeste myndighet mellom landsmøtene. Landsmøtet innkalles med 2 måneders varsel. Sentralstyret skal i god tid på forhånd, helst 3

uker før landsmøtet, sende ut dokumenter til landsmøtet. Forslag til vedtak og uttalelser fra lokalkomiteene må være sendt landsutvalget/sentralstyret senest 2 uker før landsmøtet.

Lokalkomiteene kan sende representanter til landsmøtet etter følgende fordelingsnøkkel:

1 representant fra komiteer med	5 - 20 medl.
2 representanter	» » 21 - 40 »
3 »	» » 41 - 70 »
4 »	» » 71 - 100 »
5 »	» » over 100 »

Grupper som ikke fyller disse krav til representasjon, kan sende 1 observator som får tale- og forslagsrett på landsmøtet.

§ 8

Landsmøtet velger et landsutvalg som er representativt for organisasjonen i landsmålestokk. Landsutvalget kommer sammen når sentralstyret bestemmer det eller når minst 1/4 av landsutvalgets medlemmer forlanger det.

§ 9

Landsutvalget velger et sentralstyre til å lede Arbeiderkomiteens daglige virksomhet.

§ 10

De valgte organer er bundet av landsmøtets vedtak. Ingen valgte organer kan fore en linje i arbeidet som er i strid med landsmøtets vedtak.

§ 11

Landsmøtet fastsetter medlemskontingenten. Eventuell fordeling av kontingenten på organisasjonsleddene fastsettes av landsmøtet.

§ 12

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid kan bare oppløses når landsmøtet med 3/4 flertall beslutter det - eller når minst 3/4 av lokalkomiteene gjør vedtak om det.

FRA SIDE 4&5

Vi mener at politikken vi skal følge både før og etter avtalen er

undertegna (1. april eller seinere), må bygge på disse tre sentrale punktene. Før avtalen undertegnes, må vi arbeide raskt for å spre kravene til frihandelsavtalen og forberede aksjoner for å støtte opp om dem. Dette, mener vi, blir Arbeiderkomiteens viktigste opp-

gave etter landsmøtet. Etter at avtalen er kommet i stand, må vi være på vakt og motarbeide ethvert forsøk fra tilhengerne på å utvikle avtalen mot medlemskap. Særlig dersom vi ikke klarer å forhindre at en utviklingsklausul kommer med. På lengre sikt ser

hovedfaren ut til å bli medlemskapsvedtak i Stortinget, altså at folkeavstemninga settes til side. Et uklart punkt er: Hvilken rolle vil stortingsvalget spille i EEC-kampen, og hvordan skal vi stille oss til valget?

Arbeidsutvalget/Sentralstyret

KRAV TIL AVTALEN OG PAROLEFORSLAG

For å møte den situasjonen vi har skissert ovenfor, vil Arbeiderkomiteens landsmøte vedta et fullstendig handlingsprogram som kan benyttes av alle EEC-motstandere.

Foreløpig vil arbeidsutvalget i Arbeiderkomiteens sentralstyre uttale at de norske forhandlerne må stå fast på følgende tre grunnprinsipper under forhandlingene om en avtale med EEC:

1. NORGE SKAL IKKE BLI MEDLEM AV EEC.

2. AVTALEN SKAL UTELUKKENDE VÆRE EN AVTALE OM VAREHANDEL.

3. INGEN SUVERENITETSAVSTÅELSER PÅ VESENTLIGE OMRÅDER MÅ FOREKOMME.

Utifra dette grunnlag fremmer Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid følgende forslag om krav til en avtale med EEC:

1. NORGE SKAL IKKE BLI MEDLEM AV EEC.

Derfor:

o Ingen utviklingsklausul tilsvarende artikkel 32 i Sveriges avtale med EEC skal med i den norske avtalen.

EN AVTALE OM VAREHANDEL.

Derfor:

o Handel med jordbruksvarer skal holdes utenfor avtalen.

o Bestemmelser om valutasamarbeid og industripolitikk skal ikke inngå i avtalen.

o Bestemmelser om utenrikspolitiske konsultasjoner skal ikke inngå i avtalen.

o Spørsmål om samarbeid i forbindelse med skipsfart, miljøvern, forskning og andre områder utenfor det rent handelspolitiske skal være gjenstand for egne forhandlinger utenom avtalen.

3. INGEN SUVERENITETSAVSTÅELSER PÅ VESENTLIGE OMRÅDER MÅ FOREKOMME

Derfor:

o Bestemmelser som begrenser mulighetene for offentlig støtte i distrikts- og industripolitikken må ikke forekomme i avtalen.

o Ingen binding av Norges soleklare rett til selv å bestemme over utvidelse av fiskerigrensa.

o Ingen bestemmelser om fritt arbeidsmarked,

TIL SIDE 6

BERETNING FOR 1972

Arbeidsutvalget i Arbeiderkomiteens sentralstyre legger her fram et forslag til beretning for 1972. En grundig oppsummering av den seierrike kampen i året som gikk og lærdommene vi har trukket av den er av største viktighet for den fortsatte kampen. Hvert enkelt medlem har et ansvar for at oppgaven blir løst på best mulig måte.

Ved diskusjonen av dette forslaget til beretning, er det noen saker vi mener dere bør tenke igjennom og diskutere: Bør vi ha med mer om »dyrtidslinja»? Var den riktig eller gal? Mer om lokal kamp? Mer om forholdet mellom Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen? Det er sikkert også andre saker som det har vært store diskusjoner rundt omkring og som bør være med for at beretninga skal bli riktig. Medlemmene kan godt sende inn forslag til endringer og tillegg.

I. Motstandernes hovedmål for 1972 var NEI til EEC-medlemskap ved folkeavstemninga. Det ble nådd.

EEC-imperialismen fikk sitt første alvorlige tilbakeslag i ekspansjonen mot nord. De mektige kreftene bak JA-aksjonen led sitt største politiske nederlag på lang tid, trass i sin makt over statsapparatet, organisasjonene og massemediene.

Gjennom sin strålende seier gjorde folket viktige lærdommer: Høyre, DNA-ledelsen, LO-ledelsen og industrien forer en politikk på tvers av flertallets interesser. Folket er selv i stand til å utvikle en politisk og organisatorisk kraft til å forsvare sine interesser. Det er mulig å stoppe »utviklingen», å betvinge staten, monopolene og DNA-ledelsen. Det nytter å kjempe når folket står sammen. Kort sagt: *Folket kan selv forme historien.* Store skarer av arbeidere, fiskere og bønder utviklet en ny politisk våkenhet og tok i EEC-kampen et viktig sprang i politisk kamperedskap. Men seieren 25. september rokket ikke ved monopolenes

5-punktprogrammets prøvingsavstemninger og informasjon, bidro streikene til å klargjøre net-stemmningen blant arbeiderne i eksportindustrien. Etter Sauda- og Odda-streikene fikk agitasjon om arbeidsplassene aldri mer noen sentral plass hos JA-folket. JA-agitasjonen på dette feltet var »vingeklippt» etter Odda og Sauda.

BARE FOLKELIG MOTSTAND KAN HINDRE EEC-MEDLEMSKAP. Dette er en parole fra arbeiderkomiteens politiske plattform. Tidlig gikk Arbeiderkomiteen i spissen for å rive med grunnplanen i stedet for å stole ensidig på stortingsmenn, ved å sette i verk underskriftskampanje og prøveavstemninger. I valgkampen ble dette videreutviklet.

VALGKAMPGRUPPER som gikk på *husbesøk*, var den sentrale arbeidsformen i Arbeiderkomiteen. Tusener av bevisste folk ble trukket med. Gjennom grundige diskusjoner med folk var dette valgkampens mest virksomme og viktigste arbeidsform. Gjennom husbesøkene var det *folket selv som drev politikk.* Buktur er det politisk kamp

front mot EEC. Mangelen på konkrete tiltak fra ledelsen gjør at det blir lite *handling* ut av det.

o Men vi må lenger tilbake også. Parolene »Nei til salg av Norge» og »Varig front mot EEC» kom som julekvelden på kjerringa på medlemmene. Det ble for kort tid og for overflattisk diskusjon. Følgelig ble ikke politikk skikkelig tilegnet og medlemmene ikke godt nok konsolidert. Uten politisk forståelse kunne derfor det harde tempoet i valgkampen slite ut mange folk isteden for å videreutvikle dem. Mange aktive ble »leie» av EEC.

o Vi tror årsaken også er å finne i liknende forhold enda lenger tilbake. Landsmøtet i fjor vedtok 5-punktprogram. Dette lanserte aksjoner i mars, 1. mai, 17. mai og 7. juni. Dette var nødvendig. Men ledelsen sørgte ikke for skikkelig diskusjon. Videre kom de konkrete planene og materiellet seint. Uten grundig politisk forståelse og nok så hardt arbeidstempo, ble en del folk nedkjørt i stedet for å utvikles.

Vi tror kjernen i Arbeiderkomiteens feil og årsaken til »forfallet» er ledelsens manglende evne til å la medlemmene utforme og utøve politikk. Vi har ikke godt nok forstått at det er folket selv som skaper historien – en gruppe superaktive heller kan ikke gjøre det for folket.

V.

Den viktigste motsetningen i Arbeiderkomiteen er derfor følgende:

På den ene siden evnen til å gå i spissen for å utforme og drive gjennom enhetsfrontens politikk. På den andre siden manglende evne til å legge forholdene til rette for at medlemmene og folkets brede lag selv utformer og utfører politikken.

VI.

Hva peker dette ut for tida framover?

Arbeiderkomiteen må utforme et handlingsprogram mot EEC som alle EEC-motstandere kan bruke. Vi må særlig gå i spissen for å utvikle en motstand mot en »utviklingsbar» avtale med EEC.

SITUASJONEN NÅ OG KAMPEN FRAMOVER

For å kunne streke opp ei riktig linje for den varige fronten mot EEC og legge opp et aksjonsprogram for den nærmeste framtida, må vi foreta en korrekt vurdering av den politiske situasjonen i Norge etter folkeavstemninga. Vi skal legge fram vår vurdering som et forslag i form av 6 punkter uten å begrunne dem uttømmende:

1. FULLT MEDLEMSKAP STÅR FREMDELES PÅ DAGS-ORDEN OG ER DEN VIKTIGSTE POLITISKE SAKEN I NORGE

Medlemskaps spørsmålet går som en rød tråd gjennom de fleste viktige politiske strids spørsmål. Venstre er splittet i et tilhenger- og et motstanderparti, ved nominasjonene til stortingsvalget i DNA blir motstanderne systematisk ryddet vekk fra »sikre plasser», EEC-saken bringes inn eller går konkurs osv... Dessuten går medlemskap igjen som et spøkelse i drakampen før og under forhandlingene om handelsavtalen.

2. MOTSTANDERFRONTEN MOT EEC I NORGE ER FOR STØRSTE DELEN NEDLAGT ELLER PASSIV

Med unntak av Arbeiderkomiteen har alle organisasjoner som kjempet aktivt for folkeavstemninga nedtrappet virksomheten til et minimum eller stoppet den helt. Folkebevegelsen vil dele ut EEC-nytt og ha studiesirkler. Positive tegn, men på langt nær nok. AIK er mange steder oppløst. Arbeidernes, fiskernes og bondenes interesseorganisasjoner har lite eller ingen ting sagt om EEC-spørsmålet etter den 25. september.

3. TILHENGERNE HAR STYRKET SIN STILLING OG ER FOR EN AVTALE MED EEC

De fleste av dem som støtter EEC har fått en større stilling i livet og ser på EEC som en nødvendighet for å utvikle seg og sine barn. De ser på EEC som en garanti for fremtiden og er villige til å gi opp sine gamle prinsipper for å få EEC.

tilllegg tas bare som en midlertidig ordning. EEC-maktens behov for norsk olje, metaller, vannkraft, fiske, handelsflåte og norsk landområde som framtidig militærbase vil bare vokse etter som motsetningene til USA og Japan vokser.

6. BARE EN BREI ENHETSFRONT KAN SIKRE SEIEREN

Kampen mot medlemskap i EEC kan på lengre sikt bare vinnes dersom den breie folkefronten som seiret den 25. september, reises på ny og bygges ut. Foruten Arbeiderkomiteen og Folkebevegelsen besto denne tendende politiske organisasjoner og partier og interesseorganisasjoner og i tillegg et stort antall lokale organisasjoner av folkelig karakter. Det sier noe om styrken i de kreftene som med knapp, men klar margin overvant den mektige alliansen av statsapparat, monopolkapital, massemedia og vel etablerte organisasjoner med store materielle ressurser.

OM KAMPEN FRAMOVER

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid kan alle ikke forundre EEC-tilhengerne i å gjennomføre sine medlemskapsplaner. Vår politikk og konkrete tiltak må ha for øye at vi er en del av fronten mot EEC. Vi må til enhver tid legge opp kampen slik at vi styrker enheten i motstandsfronten og aktiviserer den i størst mulig grad.

4. TILHENGERNE PÅ OFFENSIVEN

Tilhengerne offensiv er først og fremst politisk. De økonomiske framstøtene (dyrtid, struktur-rasjonalisering, statsbudsjett) kommer i annen rekke. Beslutningen om medlemskap

b) De over press for å få gjennom ulike former for snik-innmelding. Deler av medlemskapet skal innføres straks: valutasarbeid og utenrikspolitisk samarbeid. En utviklingsklausul skal sikre ytterligere utvidelse av avtalen (se nr. 6 av EEC-motstanderen). Målet er reelt medlemskap, slik at det formelle medlemskapet blir »et mindre strids-spørsmål».

c) Det tredje er å snu opinionen gjennom systematisk agitasjon for medlemskap. Spillet på usikre arbeidsplasser er et gammelt poeng i EEC-kampen. Det tas nå fram på nytt. Monopolkapitalen bruker sin økonomiske og politiske makt til å flytte kapital til EEC-området og nedlegge eller innskrenke arbeidsplasser som ikke gir nok profit. Skylda legges på dem som stemte nei!

Denne offensiven har allerede gitt resultater. Regjeringa har godtat utviklingsklausulen. *Alle de kravene som Norges Industriforbund har satt fram til avtalen med EEC, er med i regjeringas forhandlingsopplegg!* Dette viser hvor svakt regjeringa står når ikke de folkelige organisasjonene pres-ser på.

nytt utnytte enhver alvorlig splittelse i fronten til å svekke den ytterligere og drive deler av den over på sin side.

Derfor må vi arbeide for enhet mot det som vil enhver tid er fiendens hovedframstøt, og ikke sette i gang kamper på mindre viktige saker som det er uenighet om i fronten (f.eks. mot enhver frihandelsavtale), eller som sprer kreftene over mange områder på en gang. Det grunnlaget som alle motstanderne sto på før den 25. september, var *mot medlemsskap*. Fortsatt må dette være et grunnlag å samles om: Tilhenger-nes angrepsposisjon etter folkeavstemninga gjør dette grunnlaget desto mer nødvendig å holde fast ved. Utifra dette vil vi streke opp tre hovedlinjer for kampen framover.

1. Vi må stille krav til regjeringa om at avtalen med EEC må begrenses til bare varehandel. Dette må være minimumskrav, altså krav som størstedelen av fronten helt eller delvis kan gå med på og støtte aktivt. Vi må arbeide for å skape en bevegelse i folkemassene for disse kravene ved å samle direkte folkestøtte for dem, og ved å gå til andre organisasjoner og få dem til å støtte kravene. Særlig må vi konsentrere oss om de viktigste delene av folkefronten, Folkebevegelsen, fagbevegelsen, bond- og småbrukerorganisasjonene og fiskerorganisasjonene.

2. Demokratiet må forsvares. Ingen stortingsvedtak kan stille folkeavstemninga til side – folkeavstemninga skal respekteres!

3. Dette er krav som i stor grad kan vinne oppslutning også blant dem som stemte ja.

4. Slutt på storfinsansens gambling med arbeidsplassene i spekulasjonshensikt – og kapitalplussingene i EEC-området! Vi må avsløre at finansbaronen på den ene sida bruker nei-flertallet som skalkesjul for å trekke kapital ut fra arbeidsplasser som gir liten profitt, og på den andre sida legger skylda på folkeavstemninga for vanskelighetene de sjøl skaper.

FRAM TIL SIDE 3

myndigheter, storting og regjering uten for sterke protester fra folket. Derfor kan ikke lokale kamper omkring økonomiske og sosiale saker få noen avgjørende innflytelse på denne beslutningen.

5. EEC-IMPERIALISMEN ØNSKER FORTSATT FULLT MEDLEMSKAP FOR NORGE

Frihandelsavtalen med politiske

trekkes inn. Arbeidsstilen i lokalkomiteene må gjøre det mulig for dem som har barn og hardt arbeid å være med i utvikling og utførelse av politikken. I første omgang gjelder det medlemsmassene. Når skjøret, gjelder det å finne former som gir folket selv muligheter til å drive politikk.

Arbeidsstilen i lokalkomiteene må gjøre det mulig for dem som har barn og hardt arbeid å være med i utvikling og utførelse av politikken. I første omgang gjelder det medlemsmassene. Når skjøret, gjelder det å finne former som gir folket selv muligheter til å drive politikk.

Arbeidsutvalget foreslår følgende uttalelse fra Arbeiderkomiteen om forhandlingene med EEC:

uttalelse

UTTALELSE OM NORGES FORHANDLINGER MED EEC FRA ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid vil rette en skarp advarsel til Høyre, Arbeiderpartiet og Folkepartiet Nye Venstre og kreve at disse partiene respekterer folkeavstemnings resultat. Gjennom aggressive krav om at avtalen med EEC skal inneholde både en såkalt utviklingsklausul og «samarbeide» på en rekke felter utover handel, tar de sikte på å presse regjeringa Korvald til å akseptere en avtale som åpner for medlemskap bakveien.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid vil stille følgende krav til Norges avtale med EEC:

- avtalen skal ikke inneholde en utviklingsklausul
 - avtalen skal ikke omfatte valutatasamarbeid, utenrikspolitisk samarbeid eller samarbeid på andre områder som inngår i EECs planer om union
 - avtalen skal ikke innebære inngrep i norsk suverenitet over distrikts- og industripolitikken samt retten til å utvide fiskerigrensna
- Arbeiderkomiteen, som allerede i februar 1972 vedtok å fortsette motstandsarbeidet etter folkeavstemninga, vil mobilisere sine medlemmer til å arbeide for at kravene blir innfridd. I februar vil vårt landsmøte vedta et fullstendig handlingsprogram for EEC-motstandere.

Samtidig oppfordrer vi alle motstandsorganisasjoner – spesielt i arbeidernes, fiskernes og bøndenes rekke – til å fatte vedtak om avtalen. Det var de folkelige kreftene som sikret seieren den 25. september. Det er bare de folkelige kreftene som nå kan gi mindretallsregjeringa Korvald den støtte som trengs for å slå tilhengernes forsøk på undergraving av folkeavstemninga tilbake.

offisielle møter. Men Arbeiderkomiteens medlemmer utviklet dette videre til et ytterst viktig våpen for folket. Våre kulturarbeidere og amatører utviklet ny anti-EEC-kultur: sanger, nidviser, teater, sketsjer, syngespill, dikt og plakater. Denne kulturen ble utøvd av folket selv, blant folket: på gata, i trappesoppganger, på supermarkeder. Kulturen bidro til at motstanderne kunne beherske gatebildet.

AGITASJON OG PROPAGANDA. Arbeiderkomiteens hovedparole var «Nei til salg av Norge». Parolen er egentlig skapt av folket selv. Denne parolen var ytterst farlig for tilhengerne. Den avslører at industriherrene er villige til å selge norsk suverenitet for egne pengeinteresser. Parolen ble derfor utsatt for utallige angrep fra JA-hold. Av alle motstandspolitikere som ble bedt om å kommentere den, var det bare Korvald som angrep den. Enheten i motstanden var under valgkampen større enn i juni. Vår styrke likeså. Arbeiderkomiteens propaganda og agitasjon representerte en riktig avsløring av EECs folkefiendtlige karakter og hva tap av sjølrådrett ville bety for folket. Vår propaganda ble derfor gjort til gjenstand for en serie hetsartikler i Arbeiderbladet og Aftenposten.

IV. Når gikk Arbeiderkomiteen tilbake? Hvilke feil ble begått? Arbeiderkomiteen er i dag den eneste aktive motstandsorganisasjon. Likevel presenterer perioden 1/10–1/12 politisk tilbakegang og organisatorisk oppløsning. Virksomheten var der bare en brøkdel av i august. Tendensen er i ferd med å snu, med studier i lokalgruppene, folkekonferanser og aksjonsdag 16/12. Hva er årsaken til «forfallet»?

O Blant annet avspeiler den lave aktiviteten en undervurdering av EEC-imperialismens og monopolkapitalens karakter og nye offensiv. Selv om vi har studert imperialismen, har ledelsen av Arbeiderkomiteen ikke satt i verk grunnleggende studier. Det er ikke nok å lansere parolen om en vanlig

nye framstøt for medlemskap. Allerede 26/9 reiste EEC og deres politiske våpendrager i Norge seg til en voldsom offensiv for å tilintetgjøre folkets seier.

Motstanden er i denne tiden dels blitt sterkt svekket, dels har den helt opphørt å eksistere. I denne situasjonen står Arbeiderkomiteen overfor oppgaven å forsvare folkets nei til EEC. Det er da viktig for Arbeiderkomiteen å oppsummere lærdommene fra året som gikk.

II. Folkebevegelsen var hovedkraften i folkets motstand. Dens politikk og organisasjon fikk oppslutning fra de brede masser av arbeidere, bønder og fiskere.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid var enhetsfrontens spydspiss. Den gikk i spissen for å utvikle nye politikk og å drive den igjennom i praksis. Arbeiderkomiteen er en landsomfattende organisasjon med valgt landsledelse. Vi utviklet lokal ledelse i mange fylker og 5-punktsprogram for vårens arbeid, samt en enhetlig politikk for valgkampen. Gjennom vår politiske praksis økte antall medlemmer fra 10 000 ved forrige landsmøte til 20 000 nå. Arbeiderkomiteen fikk oppslutning fra store deler av enhetsfrontens mest bevisste lag.

III. Når gikk Arbeiderkomiteen framover? Kort sagt: Når vi lanserte en politikk for de øvrige deler av fronten og selv gikk i spissen for å gjennomføre den.

5-PUNKTSPROGRAMMET. Sentralt i det sto parolen om politiske streiker mot EEC. Den ble satt ut i livet bl.a. i Odda og Sauda. Dette resulterte i at SF og NKP tok opp parolen, men under reaksjonens hetskampanje i mai, boyde kreitser i Folkebevegelsens Faglige utvalg nakken og de store streiker mot EEC uteble. Likevel fikk parolen vesentlig betydning. Odda- og Sauda-arbeidernes streik slo en bresje gjennom tilhengernes trustler om usikre arbeidsplasser utenfor EEC. Sammen med

Kampen står fortsatt om MEDLEMSKAP I EEC!

Kampen mot fullt medlemskap, forsvaret av den norske sjølråderetten, må fortsatt være brennpunktet i Arbeiderkomiteens politikk. Det er sterke økonomiske interesser i Europa som ønsker oss som fullt medlem. Vi vet at de ikke vil gi seg sjøl om vi stemte nei. Våre hjemlige »imperialister», den norske monopolkapitalen, fortsetter på sin side bevisst arbeidet for å oppnå fullt

VI MÅ LÆRE AV FORTIDA

Vi har oppsummert at mye av årsaken til at vi vant folkeavstemninga nettopp var folkets organiserte motstand på grunnplanet. Med vårt 5-punktsprogram, vår analyse av EEC som en imperialistisk makt og initiativet til bl. a. prøveavstemninger, bidro vi i Arbeiderkomiteen til å heve både det politiske nivået og aktiviteten innafor hele fronten.

Hele fronten sto samla om nei til fullt medlemskap. Vi lot ikke underordna motsigelser splitte oss. Det ville bare tilhengerne ha tjent på.

Dette er allmenne lærdommer som vi ikke må glemme. La oss bruke dem når vi i dag er i ferd med å utforme frontens nye grunnlag for den videre kampen.

ARBEIDERKOMITEEN OG FRIHANDEL

Vi har i dag frihandel med rest-EFTA og har hatt det de siste 12 åra. Frihandel med EEC vil ikke medføre at vi får en ny økonomisk situasjon.

Det er ikke tvil om at EFTA-avtalen (frihandel for industrivarer) har hatt mange uheldige virkninger: gradvis rase-ring av hjemmeindustrien og av landsbygda som har de minste og mest utsatte arbeidsplassene. Mange er derfor motstandere av frihandel, bl. a. alle sosialister.

Deler av fronten, som har stor innflytelse, brukte en frihandelsavtale med EEC som alternativ til medlemskap. *Det vil derfor være umulig for oss å utforme et grunnlag for hele fronten dersom vi går mot frihandel.* Vi vil splitte fronten mot fullt medlemskap.

medlemskap. Om taktikken deres har jeg ikke stort å føye til det som ble streket opp i lederen i forrige nummer av EEC-motstanderen. Angrepet blir satt inn på tre fronter. Stikkordene er snikinnmelding gjennom utviklingsklausul, undergraving av folkeavstemninga og økonomisk innstramning (nedleggelse, dyrtid) begrunnet med folkets nei den 25.

Vi vil heller ikke klare å gjenerise den aktiviteten i fronten som er en av forutsetningene for å vinne seier i framtida. *Bare gjennom sjøl å gå i bresjen for en politikk som kan samle hele fronten kan vi klare det.*

Alternative løsninger ville vi også bli nødt til å legge fram. Dette måtte bli handelsavtaler og sjøbergingslinja, noe som krever en kraftig omstrukturering av norsk næringsliv. Tanken bak det er vel sosialisme i en eller annen form. Konsekvensen ville bli å isolere seg på venstre fløy, og vi ville aldri make oppgaven å forhindre norsk medlemskap og forsvare sjølråderetten.

La oss ikke bli svimle av seieren den 25.

LOKALKAMPEN

Det er et faktum at det er

interesse for lokale saker og aksjoner, og at dette flere steder skyldes bevisstgjøring gjennom EEC-kampen. Dette forandrer imidlertid ikke styrkeforholdet mellom oss og tilhengerne, mellom folket og monopolkapitalen. Dessuten vil jeg hevde at vi tidligere har sett altfor mye som EEC-forberedende tiltak. På den måten krever vi et »både-og» for at folk skal slutte opp om oss.

Akmed er danna for å møte hovedframstøtet mot det norske folket i dag: norsk EEC-medlemskap. Dette framstøtet vil også i framtida være det viktigste som blir retta mot våre levevilkår, og vår taktikk må derfor være retta mot det.

Fram for et enhetlig landsmøte

Asle

AKSJONS-DAGEN I OSLO

Fra diskusjonsbladet »Nei til salg av Norge» for Oslo/Akershus AKMED, har vi sakset denne korte oppsummeringen av aksjonsdagen mot EEC lørdag 16. desember:

AKTIVITETEN

Alt i alt ble det holdt stands 13–14 steder i byen på denne aksjonsdagen. Totalt sett var ca. 25 lokalgrupper med i aksjonsdagen. Fem–seks lokalkomiteer viste aktivitet for første gang etter valgkampen. Av materiell ble det spredd 18 000 løpesedler om kapitalflukt, 600 av siste nummer av »Kamp mot EEC og dyrtid», og 1500 varig-front-merker. Støttefemmer til innsamlingsaksjonen kom litt i bakgrunnen, men vi solgte for oppimot 400 kroner.

ERFARINGER

- Det var lett å dele ut løpesedler – folk tok imot og viste stor interesse.
- Svært mange stoppet opp og leste det som sto på standsene. Det var mange positive reaksjoner – motstanderne syntes stort sett å være klar over faren for snikinnmelding. Også ja-folk argumenterte for at avstemningsresultatet må respekteres.
- Selv om det var få fiendtlige reaksjoner, var det mange som sukket oppgitt: »Står dere nå

her igjen?» »Er vi ikke ferdige med EEC nå?» –På spørsmålet om bedriftsnedleggelse hadde noe med valgresultatet å gjøre, oppsto det til dels harde diskusjoner. Ja folk argumenterte hardt for at det var sammenheng mellom valgresultatet og nedleggelse og brukte det i begrunnelsen for at medlemskap fortsatt er aktuelt. En god del var blitt usikre på sitt tidligere standpunkt. Diskusjonene viste at folk er opptatt av dette problemet og savner informasjon om det hele.

KONKLUSJON

Aksjonsdagen i Oslo den 16. desember var en vellykket markering av at ikke hele motstandsfronten har »gått i dvale». Etter 25. september har det ikke vært så stor organisert anti-EEC-aktivitet noen gang som på denne dagen. For mange lokalkomiteer var dagen et »fritt fram» etter folkeavstemninga og et puff til videre aktivitet. Grunnlaget for videre aktivitet er godt – det er stort behov for mot-informasjon.

Vi kan vinne fram, selv om arbeidet nå er mer krevende enn før folkeavstemninga.

FRA SIDE 1

forsvare folkets nei. Et godt landsmøte krever grundige forberedelser. En god del av studiematerialet til landsmøtet er trykket her i avisa. På den måten tror vi det når flere enn om vi sender det ut separat. Dersom det ikke allerede er gjort,

sett i gang studiene og diskusjonene på landsmøtet nå.

Fram for et enhetlig landsmøte!

Red.

FRA SIDE 3

frie kapitalbevegelser og fri etableringsrett i avtalen.

Det er å vente at EEC vil forsøke seg med press og trusler overfor de norske forhandlerne. Det er ingen grunn til at de skal gi etter. EEC trenger norske varer og tjenester mer enn Norge trenger det EEC har å tilby. Vårt land er rikt på metaller, olje, billig kraft og fisk. Handelsflåten er stor. EEC har underskudd på alle disse viktige varer og tjenester.

Press fra EEC må derfor bli besvart med følgende konkrete tiltak:

- o umiddelbar utvidelse av fiskerigrensa til 50 mil
- o øyeblikkelig vedtak om ilandføring av all olje og gass fra den norske delen av kontinental-sokkelen til Norge
- o ingen nye utmål til EEC-selskaper på den norske delen av kontinental-sokkelen eller på Svalbard
- o regjeringa tar opp handelspolitiske forhandlinger med stater utenfor EEC.

Arbeidsutvalget i Arbeiderkomiteens sentralstyre foreslår at Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid sammenfatter sine krav til en avtale med EEC under følgende paroler:

**KAMP MOT UTVIKLINGSKLAUSUL
KAMP MOT SNIKINNMELDING I EEC-UNIONEN
INGEN INNGREP I DISTRIKTPOLITIKKEN
INGEN BINDING AV FISKERIGRENSA**

Stortingsvalget og EEC-kampen

Jeg mener at stortingsvalget til høsten vil bli et EEC-valg, både reelt og formelt. Reelt fordi det vil bli brukt som bevis på at befolkninga støtter den/de valgte politikk også i EEC-spørsmålet. Dette er blitt gjort av tilhengerne i de siste valg hvor EEC har vært «uaktuell» under valgkampen, men straks etter valget igjen blitt «aktuell». Nomineringa til LO-kongressen er et annet eksempel på lignende taktikk. Formelt fordi det finnes partier som vil tjene på at EEC-spørsmålet blir skjøvet i forgrunnen. Bare for å gi eksempler: Høyre og SF. De partier som er splittet i EEC-spørsmålet vil sjølsagt ikke være glad for en slik utvikling i valgkampen. Hvordan de vil stille seg vil bare tida kunne vise.

Arbeiderkomiteen (AK) kan sjølsagt ikke opptre som om situasjonen ikke eksisterer, som om det ikke er et Stortingsvalg.

Jeg mener at AK må kaste seg aktivt inn i valgkampen. Vi må benytte denne spesielle anledningen hvor massenes politiske interesse vokser, til å minne dem om at EEC-spørsmålet slett ikke er avgjort. Vi så hvor stor betydning det var at det var nok EEC-motstandere på Stortinget. Vi må anta at dette var en viktig faktor som gjorde at vi klarte å tvinge igjennom ei folkeavstemning. Den ble tilhengers «siste» håp. Dette forklarer hvorfor parolen «Full støtte til EEC-motstanderne på Stortinget!» ble formulert. Vår hovedparole i stortingsvalgkampen bør være: *»Fyll Stortinget med EEC-motstandere!«*

Men hvordan går vi så konkret til verks? AK-medlemmene i de forskjellige fylker undersøker hvilke navn som står øverst på de forskjellige partiers lister i sitt fylke. Deretter gjelder det å finne ut om for eksempel de fire første er EEC-tilhengere eller ikke. Viser det seg f. eks. at de fire første på APs liste i Nordland er tilhengere, så må AKs medlemmer i Nordland drive propaganda for å få folk til ikke å stemme på AP i Nordland. Folk som man ikke er sikker på hvor står i EEC-spørsmålet, må man forsøke å røyke ut et standpunkt av. Hvilke partier som vi vil oppfordre folk til ikke å stemme på vil sjølsagt variere fra fylke til fylke.

Spørsmålet om kumulering mener jeg må avklares. I et kommunevalg ville det vært realistisk, men i et stortingsvalg vil det kreve et meget stort apparat for å ha noen virkning. Kumulering har aldri vist seg effektivt ved store valgkretser.

Valgkretsene er store både geografisk og antallmessig ved stortingsvalget.

Vil ikke dette være en fäfenkt politikk som vil resultere i at vi støter ifra oss for eksempel AP-medlemmer og sympatisører? Jeg mener nei. Folkeavstemninga viste at store deler av befolkninga som sympatiserer med partier som er splittet i EEC-spørsmålet, lot EEC-saken være viktigere enn partisypatiene. Ja – AP-stemmegiverne lot seg i meget stor utstrekning ikke engang presse av Brattelis kabinettsspørsmål.

Jeg har «prøvd» denne politikken på en del av min omgangskrets. Det har vist seg at folk som hadde tenkt å stemme på et tilhengerparti, på tross av at de stemte nei, etter en del diskusjoner har sagt at de vil stemme motstandere inn på Stortinget. Jeg vil anbefale den enkelte å prøve i sin omgangskrets om mine erfaringer er spesielle eller allmenne.

For å unngå å bli misforstått vil jeg presisere at AK skal kun oppfordre folk til ikke å stemme på partier som har tilhengere øverst på fylkeslista i sitt fylke. *AK skal ikke oppfordre folk til å stemme på bestemte partier.*

Det vil være et kraftig nederlag for tilhengerne om Stortingets representasjon ble slik som forholdene viste seg å være under folkeavstemninga, hvor det overveldende antall fylker hadde en klar overvekt av nei-stemmer.

Forutsetninga for at dette skal lykkes er at folket skjønner at tilhengerne ikke har gitt opp på noen som helst måte og at opinionen ikke forandrer seg. **FORSVAR FOLKETS NEI TIL EEC – STEM EEC-MOTSTANDERE INN PÅ STORTINGET!**

Riktig å opprette Arbeiderkomiteen

Fra et medlem i Lindås Akmed har vi fått et langt brev som tar opp flere viktige spørsmål om forholdene i Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.

Da brevet ville fylle flere sider i avisa dersom vi skulle trykke det i sin helhet, har vi i første omgang tatt ut det som angår spørsmålet om opprettelsen av Akmed. Andre ting som blir tatt opp i brevet vil vi komme tilbake til i et seinere nummer.

Med utgangspunkt i nest siste nummer av «EEC-motstanderen» og den kritikken som er reist fra styremedlem i Trondheim Akmed og de spørsmålene som redaksjonen sjøl reiser, vil jeg prøve å utdype en del av de problemstillinger som er blitt reist. Dette brevet blir hovedsakelig en personlig vurdering, da vi i Akmed her ikke har diskutert problemstillingene på den måten.

Jeg skal først ta for meg redaksjonens egne problemstillinger fordi de spørsmål redaksjonen reiser (1–4), er avgjørende for om det i det hele tatt er noen vits i å opprettholde Akmed. Jeg vil med en gang si at jeg synes spørsmålene er veldig negativt vurdert, særlig på bakgrunn av tidligere politiske begrunnelser for virksomheten. Spørsmålet er formulert som om Akmed ble opprettet som en konkurrerende organisasjon til Folkebevegelsen (FB), og som om Akmed ble oppfattet som et fremmedelement. Da FB ble stiftet, skjedde det på en veldig byråkratisk måte ved at en del kjendiser fra en rekke organisasjoner vedtok å opprette en folkebevegelse. Opprettelsen av FB ble med rette sett på med stor skepsis av oss både pga. måten det skjedde på og med det kjennskap vi hadde til de personer som sto bak opprettelsen.

Hva vi i vår skepsis glemte å ta stilling til, var om de parolene som ble stilt var riktige. Det viste seg imidlertid at FB fikk en spontan masseoppslutning pga. riktig hovedparole og initiativtakernes tillit hos medlemmene i sine organisasjoner. Personlig meldte jeg meg inn i begge organisasjonene på et tidlig tidspunkt uten å oppfatte dem som rivaliserende.

Omstendighetene omkring opprettelsen av Akmed kjenner jeg ikke, men jeg mener at

parolegrunnlaget kom etter en riktig politisk analyse – skjønt det ble gjort en hel del byråkratiske feil i begynnelsen, så tror jeg den svake mobiliseringen vesentlig skyldtes initiativtakernes manglende massebakgrunn.

Heller ikke tror jeg vi ville maktet å komme i kontakt med flere personer om vi hadde deltatt i FB, våre muligheter til massearbeid var den samme i begge tilfeller. I den grad vi gjorde for lite massearbeid, må feilene her finnes i arbeidsmåten med mange møter med stor planlegging og haugevis av oppgaver og politiske diskusjoner. Av og til hadde jeg inntrykk av at vi satt og diskuterte (dvs. utviklet mindre framskredne EEC-motstandere), som hadde sluttet opp om Akmeds linje), om EEC var en imperialistisk trusel eller ikke etter direktiver fra sentralt hold i stedet for å satse maksimalt på å få dem med i praktisk arbeid, og mens tilhengerne kjørte på med sine tiltak.

Spørsmål 2 og 3 behandler det samme problemet, om i hvilken grad venstresiden kunne ha spilt en større rolle i motstandskampen ved å konsentrere sitt arbeid i FB. Det er det uhyre vanskelig å ha noen formening om, Vi måtte i alle fall ha vært forberedt på at høyrefløyen ville gjort hva den kunne for å isolere oss. Jeg er ikke i tvil om at våre politiske analyser ville kunne slå igjennom hos sentrum, det syntes jeg var klart når jeg var ute og agiterte hos folk, men jeg tror at i de tilfeller det kom til organisatoriske oppgjør innen fronten, ville våre representanter kommet til kort mot høyrefløyen av to grunner, a) høyrefløyen har en mye større organisatorisk massebasis enn oss, b) vi har i slike situasjoner en tendens til å kjøre for hardt ut mot en sterkere fiende og da gjerne i en tone som om man vil kan kalle «SUF-sjargong», og den er ikke egnet til å vinne tillit hos

TIL SIDE 8

medlemsVER- SVING

Vi skal effektivt spre våre krav til handelsavtalen med EEC, forsvare folkeavstemninga mot krefter som vil sette den til side, og forhindre at opinionen snur mot ja, som følge av agitasjonen om at arbeidsplassene står i fare utenfor EEC. Hvordan skal vi make disse oppgavene?

Vår organisasjon er foreløpig svekket og sliter med alvorlige økonomiske problemer. Vi må få flere og større arbeidende lokalkomiteer og skaffe nok penger i kassa. Dette er i siste instans politiske problemer, spørsmål om å finne svar på »hvorfors?» og »hvordan?» Dess nærmere vi kommer løsninga på dem, dess flere vil bli motivert for å gjøre organisasjonen større og bedre og pengene i kassa flere.

Men hvordan skal vi i praksis vekke opp sovende deler av organisasjonen for å få klingende mynt i kassa? Vårt svar fram til landsmøtet 2. og 3. februar er: organiserte studier og en bevisst, planlagt aksjon for å nytte medlemmer for 1973.

HVORFOR AKSJON NY- TEGNING 73?

Hvert medlemskort vil gi 10 kr. (eller 2 kr.), likelig fordelt mellom lokale og sentrale organer. Nytegnings er altså en utmerket måte å styrke økonomien på. I tillegg er den en svært viktig metode til å knytte passive medlemmer nærmere organisasjonen, særlig ved at de aktive setter dem inn i politikken.

Kommer en slik aksjon i veien for forberedelsene til landsmøtet? Tvert imot, tror vi. Gjennom aksjonen kan flere bli trukket med i de politiske forberedelsene. De aktive kan, gjennom samtaler med flest mulig medlemmer, få et bredt og representativt grunnlag for den politikken de framfører

som delegater på landsmøtet. Et landsmøte med mange lojale medlemmer i ryggen vil gi oss større sjølløst og mot til å sette vår politikk ut i livet med fynd og klem.

METODER

Skal folk nytte seg som medlemmer, må de vite hvorfor og hvordan kampen fortsetter. Ennå har relativt få diskutert dette. Ingen vil støtte en organisasjon politisk og økonomisk dersom det ikke er noenlunde klart hvilke oppgaver den har. Altså, politisk motivering, gjennom diskusjoner og samtaler er den viktigste metoden for medlemsverving.

Derneft kommer den praktiske gjennomføringa. Medlemskartoteket må brukes bevisst og planmessig. Derfor må det gjennomgås og sjekkes. Det lureste er vel å oppnevne en ansvarlig for dette. Hvert medlem bør få i oppgave å oppsøke medlemmer som bor i nabolaget eller som jobber på samme sted,

ikke på gjennomslagskraften i hovedparolene og syntes ikke det var vanskelig å begrunne dem i diskusjoner. Hvis det var frykt for å tape ledelsen i FB, så var en slik frykt berettiget ut fra de grunner som er nevnt ovenfor, og da var det riktig å opprette Akmed som et organisert tilbud til venstresiden.

Dette var vel litt smått med konklusjoner på de spørsmålene som redaktøren reiste, men jeg syntes ikke spørsmålene hadde fått noen god form, så det vil være vanskelig å konkludere entydig.

IKKE FLINKE TIL Å KRITISERE LEDELSEN

Som oppsummering av arbeidet fra vi startet høsten -71, kan vi si at vi mobiliserte bra med folk til Akmed blant ungdom, altså folk vi ellers kom i kontakt med. Vi utviklet dårlig metoden for å vinne tillit hos eldre og folk som vi ellers ikke til daglig omgås, og

BESTILLINGSSEDDEL

for anti-EEC-materiell fra Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Boks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgiro 20 88 77.

Jeg bestiller herved:

- ... stk. studieheftet »HVA NÅ?» kr. 1,-
- ... stk. Rolf Grovens maleri »Norsk nyromantikk» (»Willoch og Bratteli») 50 x 70 cm kr. 10,-
- ... stk. Rolf Grovens maleri: »Gi ham ei framtid han sjøl rår over» 50 x 70 cm kr. 10,-
- ... stk. postkort »Willoch og Bratteli» av Rolf Groven kr. 1,-
- ... stk. LP-plata »Fløtt deg EEC du står i veien for sola» kr. 36,-
- ... stk. LP-plata »NORGE SA NEI» (Syngespillgruppa) kr. 40,-
- ... stk. diskusjonsbladet »EEC-motstanderen» kr. 1,-
- ... stk. avisa »Kamp mot EEC og dyrtid» kr. 1,-

Navn

Adresse

Poststed

eller skole. Da oppnår en at arbeidet blir fordelt, og at en kan spre ringer i vannet ved videre fordeling.

Å SETTE SEG MÅL

er en god arbeidsmetode. Da får en orden i arbeidet, og sikrer seg at resultater blir oppnådd. En blir nødt til å vurdere styrken en har og mulighetene til å bygge opp organisasjonen. Kontrollmulighetene blir også mye bedre. Vurderinga av situasjonen, framgangsmåten og om alt ble gjort for å nå målet kan oppsummeres. Forholdet til hva som må rettes opp for å komme videre, blir mer

Siden økonomien er et så brennende spørsmål, må aksjonen gjennomføres raskt. Helst bør halvparten av medlemmene være nytte til landsmøtet. Derfor, meld deg til tjeneste eller press på styret ditt for å få aksjonen i gang! Men la ikke dette hindre at politikken settes i første rekke. Uten det, blir små resultater oppnådd.

FRA SIDE 7

sentrum. Slike konfrontasjoner ville ikke ha styrket fronten som sådan. Derimot tror jeg vi kunne ha vunnet på en slik linje hvis vår egen styrke var større i form av bedre arbeidsmetoder og breiere massebasis.

Spørsmål 4 er meget vanskelig å besvare. Det vil sikkert finnes ulike motiver hos den enkelte for at de har deltatt i Akmed, men slik som spørsmålet er formulert, virker det som om redaktøren er ute etter psykologiske motiver hos initiativtakerne, og det vil sikkert få av Akmeds medlemmer kunne svare på. Hvis derimot en slik formodning om at Akmed var opprettet av frykt for at vi ikke ville nå fram hos folk med vår linje i forholdet til høyrefløyens er riktig, så var det sjølsagt enda verre å opprette en egen organisasjon når venstresida sjøl tvilte på gjennomslagskraften i linjen. For min egen del tvilte jeg

de eldre og arbeiderne som vi hadde som medlemmer klarte vi heller ikke å mobilisere til å yte sitt beste. Da de ikke møtte på komiteemøter som vi innkalte til, gjorde vi dårlige undersøkelser for å finne ut hvorfor og eventuelt på hvilke andre måter vi kunne dra dem med i utforminga av politikken og i praktisk arbeid.

Internt gjennomførte vi ganske bra de politiske diskusjonene og landsmøteforberedelsene, det er mulig at vi burde gjort dette i mindre grad og heller funnet ut hvordan vi skulle løse de økonomiske problemene lokalt og sentralt og sikre arbeidet mot sommeren ved å trekke flere enn skoleelever med i massearbeidet. Av eksternt materiell solgte vi meget bra av »Kamp mot EEC og Dyrtid» og en del av heftene mens vi solgte meget dårlig ukeavisen »Norge for folket», og vi var ikke flinke til å sende kritikk av ledelsen i Oslo og Bergen eller rapporter om arbeidet vårt og de særegne forholdene våre, så når vi

kom opp i vanskeligheter, kunne vi i liten grad vente at mer sentrale organer kunne hjelpe oss med råd og veiledning.

For øvrig slutter jeg meg til det som styremedlem i Trondheim Akmed har skrevet om politikk tredd ned over ørene, prioritering fra toppen, urealistiske målsettinger og byråkrati. Når vi har mottatt analyser av den politiske situasjonen fra Oslo, så er det nærmest som om vi har måpt og trodd at nå er det like før motstandsarbeidet der borte går over i en revolusjonær fase mens vi her borte sliter med bønder som ikke ser nødvendigheten av å organisere seg en gang. Resultatet ved folkeavstemninga var ikke desto mindre at nesten 75 % stemte nei i Lindås og nesten like mange prosent stemte ja i Oslo. Litt mer jordnære situasjonsanalyser tror jeg ville ha styrket tilliten til organisasjonen sjøl om det ikke hadde vært så spennende.

B.B
medlem av Lindås Akmed